

[Indenrigsministeren.]

føles stødende, at man ikke kan gribe ind over for den pågældende.

Jeg vil gerne understrege en gang til, hvad jeg sagde. Hvis der foreligger konkrete tilfælde, hvor man finder at der er faret urimelig nidkært frem over for de pågældende, så er den naturlige fremgangsmåde, at den pågældende retter en henvendelse til indenrigsministeriet, som da vil føle sig forpligtet til at tage sagen op over for vedkommende kommune. Det ærede medlem og jeg er jo ikke uenige om, at disse mennesker har en meget ringe skatteevne, men man kan ikke ved en lovgivning se ganske bort fra, hvilke subjektive forhold der kan ligge bagved, og derfor er jeg bange for en generel regel, der under alle omstændigheder fritog. Men jeg er enig i, at administrationen skal være overordentlig lempelig under hensyn til den ringe skatteevne, de pågældende normalt har.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ib Thyregod* til boligministeren:

„Under henvisning til mit spørgsmål af 28. oktober 1964 og ministerens svar herpå udbeder jeg mig oplysning om, hvad ministeren agter at foretage i anledning af, at det bl. a. ved offentliggørelse af årsberetning 1965 for Københavns boligkommission nu er oplyst, at den i saneringsloven af 5. juni 1959 forudsatte sanering af 2.000 boliger årlig ikke er foretaget, idet antallet af saneringsmodne lejligheder i København fortsat er 36.500.“

Ib Thyregod: For 7 år siden vedtog folketinget enstemmigt en saneringslov. Denne saneringslov havde sin baggrund i den slum, vi efterhånden havde fået skabt herhjemme både før krigen og under krigen, og det var målsætningen for denne lov, at de saneringsmodne lejligheder, der dengang fandtes — man regnede dengang med 30.000 lejligheder i København — skulle saneres, således at man sanerede 2.000 lejligheder om året. Halvdelen af disse skulle være i København, og det vil altså sige, at man i dag, hvis man havde fulgt loven, skulle have saneret 7.000 lejligheder.

Der er hvert år på finansloven blevet sat penge af til denne opgave, men i praksis er det gået helt anderledes. Det er yderst begrænset, hvad der er blevet saneret af lejligheder i den tid, der er gået. Hvis man f. eks. ser i boligkommissionens beretning, den sidst offentliggjorte, så er tallet her 36.500 saneringsmodne lejligheder i København — det samme, som det var for 2 år siden, da jeg stillede et tilsvarende spørgsmål til boligministeren.

Det er helt klart, at disse saneringsmodne lejligheder er et meget stort socialt og sundhedsmæssigt problem. Der er ingen tvivl om, at de er med til at forårsage mange sociale ulykker i form af sygdom, ungdomskriminalitet o. lign. Det var derfor, folketinget i sin tid enstemmigt vedtog denne lov. Det har altså vist sig, at loven ikke har kunnet virke; det viste sig allerede for to år siden, og det er blevet yderligere bestyrket i den mellemliggende 2 års periode.

Jeg har derfor på ny rejst spørgsmålet over for boligministeren: Hvad agter ministeren at gøre for at fremskynde saneringen, særlig i København, af de saneringsmodne lejligheder, eftersom det har vist sig, at den i saneringsloven indeholdte målsætning slet ikke har kunnet opfyldes?

Boligministeren (Kaj Andresen): Jeg kan naturligvis delvis henvise til mit svar på hr. *Ib Thyregods* spørgsmål for et par år siden, og jeg kan i den forbindelse på ny påpege, at boligtilsynsloven og saneringsloven af 1959 begge giver muligheder for en forbedring af vore dårligste boligforhold, men føje til, at det jo ligger i kommunalbestyrelsernes hånd, om disse muligheder skal og bør benyttes og på hvilke tidspunkter.

En meget stor del af de boliger i Københavns kommune, der i dag findes saneringsmodne, er jo opført fuldt lovligt i henhold til den gældende bygningslovgivning, mange af dem i sidste halvdel af forrige århundrede, efter at voldene faldt. En nedlæggelse af disse boliger stiller store krav til kommunen, idet den er pligtig at sørge for genhusning af de udsanerede og i forbindelse med gennemførelse af saneringsplan at udrede halvdelen af saneringsomkostningerne, derunder erstatning til ejere og